

виникають із земельних відносин» для правильного вирішення земельних спорів особливе значення має дослідження судом правового статусу і приналежності спірної земельної ділянки, підстави надання такої ділянки та її цільового призначення, наявності на земельній ділянці об'єктів природно-заповідного фонду, з урахуванням чого судом визначається відповідність вимогам закону умов договору щодо розпорядження земельною ділянкою, а також наявність порушення порядку зміни цільового призначення землі, що тягне за собою наслідки, передбачені статтею 21 ЗК України.

Тому в разі наявності судового спору з приводу знаходження земельної ділянки в межах об'єкту ПЗФ, що істотно впливає на правовий режим використання земельної ділянки та суб'єктів, що здійснюють розпорядження такою земельною ділянкою, суди призначають земельно-технічні експертизи.

Нажалі подібні експертизи повертають з висновками про неможливість надати відповіді на поставлені питання, у зв'язку з відсутністю даних з каталогом координат кутів повороту досліджуваних меж ділянок об'єктів ПЗФ та актів (звітів) по виносу меж в натуру з закріпленими межовими знаками.

Подібна ситуація мала місце, як приклад у господарських справах №5002-2845-2012, №5002-28/5472-2011, №5002-28/844-2012 та в адміністративних справах №2а-12619/10/10/0170, №2а-6399/12/0170/25, №2а-14341/11/0170/26.

За відсутності встановлення за результатами експертизи знаходження земельної ділянки у межах об'єкту ПЗФ, суди відмовляють у задоволенні позовів, у зв'язку з недоведеністю позовних вимог.

У той же час з урахуванням положень ст. 43, 44 Земельного кодексу України, ст. 7 Закону України «Про природно-заповідний фонд» та судової практики Вишого господарського суду України (постанова від 28.02.2013 у справі №5002-2/8430-2012 та постанови від 20.03.2012 у справі №5002-24/5067.1-2010), наявність у певної ділянки суші статусу земель природно-заповідного фонду пов'язана з перебуванням на ній об'єкту природно-заповідного фонду та зайняттям певної ділянки суші, а не з наявністю у організації, що здійснює управління об'єктом ПЗФ як юридичної особи правостановлюючих та правооформлюючих документів в розумінні розділу III Земельного кодексу України.

Отже, з метою дійсного втілення у життя ст. 7 Закону України «Про природно-заповідний фонд України» необхідно у законодавчому порядку визначити вимоги до проектів створення територій та об'єктів природно-заповідного фонду, які передбачатимуть чітку прив'язку меж територій до земельної ділянки на якій вони знаходяться, наприклад необхідним додатком визначити каталог координат території об'єкту ПЗФ.

ПРАВОВІ НАСЛІДКИ ЩОДО НЕДОТРИМАННЯ УМОВИ ПРО НЕРОЗГОЛОШЕННЯ ТАЄМНИЦІ УСИНОВЛЕННЯ

Косенко Н.П., помічник-консультант Народного депутата України на постійній основі

Науковий керівник: д.ю.н., доцент, професор кафедри цивільного права і процесу НАВС Тімуш І.С.

Однією із найважливіших вимог закону, що спрямована на створення найбільш сприятливої сімейної обстановки для виховання усиновлених дітей, О.М.Кудрявцев називає таємницю усиновлення. Збереження таємниці усиновлення, названо в якості найважливішої умови усиновлення і Я.М.Шевченко. Зокрема вона зазначає, що збереження таємниці усиновлення необхідно для того, щоб дитина могла в повній мірі відчувати, що набула нею сім'я є її рідною сім'єю. Необережність та байдужість до інтересів дитини та усиновлювачів, втручання сторонніх осіб, може порушити ті, що не зовсім міцні особисті зв'язки, що виникли між усиновлювачами і дитиною.

По суті, збереження таємниці усиновлення, полягає у попередженні розголошення усиновленої дитини того, що його вихователі, яких він визнає своїми батьками, фактично не пов'язані з ним кровним спорідненням. Саме для

забезпечення таємниці усиновлення, законодавством передбачена можливість усиновлювачів, по-перше, бути записаними як батьки дитини, по-друге, змінити ім'я (прізвище, власне ім'я, по батькові), дату та місце народження усиновлюваної дитини. Крім того, законом встановлена, що особа має право на таємницю перебування на обліку тих, хто бажає усиновити дитину, пошуку дитини для усиновлення, подання заяви про усиновлення та її розгляд, рішення суду про усиновлення. Дитина, яка усиновлена, має право на таємницю, в тому числі і від неї самої, факту усиновлення.

В силу ст.227 СК України, усиновлювач має право приховувати факт усиновлення від дитини, яка ним усиновлена, і вимагати нерозголошення цієї інформації особами, яким стало відомо про неї як до, так і після досягнення дитиною повноліття. Усиновлювач має право приховати від дитини факт її усиновлення, якщо розкриття таємниці усиновлення може завдати шкоди її інтересам. Якщо усиновлюється дитина, яка не досягла семи років, службові особи, при виявленні її згоди на усиновлення, зобов'язані вживати заходів щодо забезпечення таємниці усиновлення від самої дитини. Для забезпечення таємниці усиновлення суд, як правило, розглядає справу у закритому засіданні. Особи, яким у зв'язку з виконанням службових обов'язків доступна інформація щодо усиновлення (перебування осіб, які бажають усиновити дитину на обліку, пошук ними дитини для усиновлення, здійснення нагляду за дотриманням прав усиновленої дитини тощо), зобов'язані не розголошувати її, зокрема і тоді, коли усиновлення для самої дитини не є таємним. Відомості про усиновлення видаються судом лише за згодою усиновлювачів, крім випадків, коли такі відомості необхідні правоохоронним органам, суду, у зв'язку з цивільною чи кримінальною справою, яка є у їх провадженні.

Враховуючи високу ступінь суспільної небезпечності, порушення таємниці усиновлення як діяння, здатного нанести величезної моральної травми дитині та її усиновлювачам, підірвати загальний уклад сім'ї і призвести до інших несприятливих, а іноді і трагічних наслідків, законодавець встановив кримінальну відповідальність за розголошення таємниці усиновлення. Відповідно до ст.168 Кримінального кодексу України, розголошення таємниці усиновлення всупереч волі усиновлювача – карається штрафом до 50 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до 2-х років. Те саме діяння, вчинене службовою особою або працівником медичного закладу, яким відомості про усиновлення стали відомі по службі чи по роботі, або якщо воно спричинило тяжкі наслідки – карається штрафом до 200 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеженням волі на строк до 3- років, або позбавленням волі на той самий строк, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю, на строк до 3-х років або без такого. Крім того, до кримінальної відповідальності за ст. 169 КК України можуть бути притягнуті особи, які здійснюють незаконну посередницьку діяльність або інші незаконні дії щодо усиновлення дитини. Вчинення такого кримінального правопорушення тягне за собою накладення штрафу в розмірі від 50 до 120 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправних робіт на строк до 2-х років.

В якості основного безпосереднього об'єкта порушення таємниці усиновлення, підкреслено російськими науковцями, - виступають охоронювані законом інтереси сім'ї та нормального формування і розвитку особистості дитини. В якості додаткових об'єктів виступають, з одного боку, закріплене Конституцією право на недоторканість особи, що включає в себе право на сімейну таємницю, з другого – нормальна діяльність, яка відповідає закону організацій та установ, представники яких безпосередньо задіяні в процесі усиновлення або ж іншим чином володіють інформацією про даний факт. Під розголошенням таємниці усиновлення ними розуміється розкриття шляхом дії чи бездіяльності будь-кому (усиновленому, його дійсним батькам, родичам, знайомим тощо) конфіденційної інформації про усиновлення незалежно від форми повідомлення (усно чи письмово, очно чи із застосуванням засобів комунікації, анонімно чи із вказівкою свого прізвища і т.ін).

Таємниця усиновлення виступає однією із ключових умов здійснення усиновлення, оскільки покликана захищати права та законні інтереси не тільки усиновлених дітей, але й усиновлювачів. Тому, застосування саме кримінальної відповідальності, є виправданим, як з точки зору не лише правових, але й моральних наслідків, що можуть бути викликані порушенням правила про нерозголошення таємниці усиновлення.

ДОТРИМАННЯ ПРАВ ІНВАЛІДІВ ПО ЗОРУ НА ВИЩУ ОСВІТУ ТА ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ (ЗАКОРДОННИЙ ТА ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД)

Власенко С.Б., к.п.н., викладач кафедри психології та педагогіки ННІПП НАВС

Проблема інвалідності – одна із найбільш актуальних соціально-економічних та соціально-політичних проблем сучасної України, що вимагає уваги уряду та громадськості. Надзвичайної ваги набуває питання освіти та працевлаштування людей з обмеженнями життєдіяльності як способів їх інтеграції в суспільство, як механізм створення рівних можливостей інвалідам. Станом на початок 2012-2013 навчального року в Україні функціонувало 6 шкіл-інтернатів для сліпих дітей та 19 – для дітей зі зниженим зором, в яких навчалися 3583 учні. Перед випускниками даних шкіл питання отримання конкурентоспроможної професії та самореалізації у трудовій діяльності постає надзвичайно гостро. Право інвалідів на отримання вищої освіти та на працевлаштування затверджене у Конституції України, Законах України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», «Про зайнятість населення», Конвенції ООН «Про права інвалідів» та ін.

Окремі психологічні аспекти питання післяшкільної освіти, трудової діяльності та життєвих планів осіб з глибокими зоровими порушеннями розкрито у роботах Т. Гребенюк, Г. Мустафасєва, С. Синьової та ін.

Питання працевлаштування та зайнятості осіб з обмеженнями життєдіяльності вивчали: В. Андрієнко, А. Бобровських, О. Вірич, К. Дубич, Ю. Куліков, В. Назаренко, В. Савченко, А. Січкарь та ін.

Таким чином, дотримання права інвалідів по зору на отримання вищої освіти та працевлаштування залишається актуальним питанням сьогодення, що вимагає безперервного вивчення та врахування в рівній мірі правових і психологічних сторін даної проблеми.

Метою даної доповіді є розкриття основних проблемних моментів пов'язаних з отриманням вищої освіти та подальшим працевлаштуванням осіб з глибокими зоровими порушеннями.

Цілеспрямована підготовка сліпих осіб до самостійної трудової діяльності за кордоном розпочалася ще наприкінці XIX ст., зокрема як показує досвід Німеччини в кінці XIX ст. на території даної держави функціонували фабрики для сліпих, а починаючи з 1908 року для сліпих стали доступні такі види роботи: виготовлення корзин, виготовлення щіток та плетіння крісел, налаштування роялів. В період другої світової війни сліпі отримували професію молодшої медичної сестри, надавали пораненим психологічну допомогу. У повоєнні роки особи з глибокими зоровими вадами отримували професії стенографіста та телефоніста. Починаючи з 80-х років минулого століття, бесіди з психологом та психологічний супровід сприяли інвалідам у вирішенні питання вибору професії. З 2006 року освіта сліпих в Німеччині розширилася до 20 професій, серед яких виділяють наступні напрями: професії в галузі науки та управління, в галузі роботи з металом, в галузі харчування та домогосподарства, робота в саду та робота руками.

У роботі з особами, що мають глибокі вади зору, Україна все більше переймає досвід закордонних держав.

Випускники шкіл-інтернатів для сліпих та слабозорих все більше прагнуть реалізувати свої права на отримання вищої освіти з метою подальшого професійного самоствердження та самореалізації.